

НАШЕ



ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 7 (241)

Субота, 12 лютого 1972 р.

Ціна 2 коп.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

ВИКОНАННЯ ПЛАНУ
РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ
ПІДПРИЄМСТВАМИ
СИСТЕМИ УТОГ
ЗА СІЧЕНЬ 1972 РОКУ
(в тисячах карбованців)

	План	Фактично	% виконання
Вінницьке	175	182	104,0
Ворошиловградське № 1	171	176	102,9
Ворошиловградське № 2	238	242	101,7
Комунарське	80	82	102,5
Дніпродзержинське	195	199	102,1
Дніпропетровське	235	235	100,0
Донецьке	162	165	101,9
Єнакієвське	46	46	100,0
Артемівське	293	294	100,3
Ждановське	138	138	100,0
Слов'янське	105	105	100,0
Житомирське	340	354	104,1
Ужгородське № 1	74	77	104,1
Ужгородське № 2	192	192	100,0
Запорізьке	316	355	112,3
Івано-Франківське	370	380	102,7
Київське № 1	153	160	104,6
Київське дослідне	343	350	102,0
Київське № 3	48	48	100,0
Білоцерківське	215	217	100,9
Кіровоградське	117	117	100,0
Сімферопольське	157	158	100,6
Львівське № 1	355	361	101,7
Львівське № 2	276	286	103,6
Бродівське	91	92	101,1
Дрогобицьке	73	78	106,8
Миколаївське	54	54	100,0
Одеське № 1	40	40	100,0
Одеське № 2	168	168	100,0
Одеське № 3	140	144	102,9
Полтавське № 1	253	257	101,6
Полтавське № 2	68	72	105,9
Лубенське	179	187	104,5
Ровенське	61	61	100,0
Сумське	75	77	102,7
Конотопське	260	260	100,0
Лебединське	50	50	100,0
Харківське № 1	134	144	107,5
Харківське № 2	265	265	100,0
Херсонське	130	133	102,3
Кам'янець-Подільське	193	191	100,5
Черкаське	95	96	101,1
Чернігівське	330	338	102,4
Чернівецьке	140	145	103,6
Садгирське	183	184	100,5
ВСЬОГО:	7773	7957	102,4

За рахунок впровадження цілого ряду організаційно-технічних заходів, перегляду застарілих норм виробітку підприємства Товариства домоглися в минулому році зниження трудомісткості виробничої програми на 439,4 тисячі нормогодин, або на 2,5 процента від загального її обсягу.

Значне зниження трудомісткості виробничої програми досягнуто за рахунок впровадження нової технології, механізації виробничих процесів, поліпшення організації праці та інших заходів. На Львівському УВП-2, наприклад, механізація завантаження шихти та інші заходи дали можливість знизити трудомісткість на 19,4 тисячі нормогодин.

Добрих результатів в цій справі домоглися також на Одеському учбово-виробничому підприємстві № 2.

Загальна сума економії фонду заробітної плати від зниження трудомісткості виробничих проце-

В президії ЦП УТОГ

сів за 1971 рік становить 172,5 тисячі карбованців.

Проте, ряд підприємств, зокрема, Івано-Франківське, Лубенське, Харківське № 1 та Ровенське УВП не виконали плану зниження трудомісткості виробничої програми.

В розроблених підприємствами планах на 1972 рік значне місце займають оргтехзаходи, передова технологія та організація виробництва. І тільки шість підприємств (Конотопське, Кам'янець-Подільське, Донецьке, Київське № 1, Комунарське та Чернівецьке) запланували зниження трудомісткості виробничої програми за рахунок перегляду застарілих і занижених норм виробітку.

Ряд підприємств недостатньо розробили план зниження трудомісткості виробничих процесів. Так, на Полтавському УВП-1 при середньому виконанні норм виробітку в квітні 1971 року на 130,3 процента, в жовтні — на 127,2 процента запланували зниження трудомісткості виробничої програми лише на 850 нормогодин, або на 0,13 процента від загального її обсягу.

Подібні факти мають місце також і на Чернігівському УВП.

Затвердивши план зниження трудомісткості виробничої програми на нинішній рік, президія Центрального правління УТОГ звернула увагу деяких керівників УВП на більш серйозне ставлення до цієї важливої справи.

У Комітеті по Ленінських і Державних преміях СРСР

У Москві під головуванням М. С. Тихонова відкрилася сесія Комітету по Ленінських і Державних преміях СРСР в галузі літератури, мистецтва й архітектури при Раді Міністрів СРСР.

Після ознайомлення з кандидатурами та їх обговорення комітет відбере роботи для дальшої участі в конкурсі на здобуття Ленінських премій на 1972 рік.

(ТАРС).



На фото: майстер «Золоті руки» Львівського УВП № 1 І. В. Білецький.

Кращий раціоналізатор Лубенського учбово-виробничого підприємства слюсар Михайло Якович Сидоренко (фото праворуч) сконструював і виготовив машину, яка розмотує сувої ватину. За допомогою цієї машини значно полегшується праця настільниць.

Для підприємства винахід раціоналізатора, крім всього іншого, дасть значну суму економії грошей, а це в свою чергу — ще один додатковий резерв здешевлення продукції.

Саме такі цілі в першу чергу і ставить перед собою колектив раціоналізаторів підприємства.

На фото: комуніст М. Я. СИДОРЕНКО знайомить настільниць К. МОСКАЛЕНКО та В. КОЛЕСНИК з правилами користування машиною.

Фото М. МАРТИНОВА.

ВІННИЦЯ. Підприємство спеціалізувалося на випуску білизняного трикотажу. Щороку воно дає споживачам близько двох мільйонів штук різних виробів, успішно справляючись з поставленими перед ними виробничими завданнями.

Добре завершив колектив підприємства 1971-й рік. План випуску продукції виконано ще 12-го, а план реалізації — 16 грудня. До кінця року випущено понад план 106 тисяч штук трикотажних виробів і реалізовано їх на 67 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося планом. Середній рівень заробітної плати минулого року становив 103,7 процента, а продуктивність праці — 108 процентів.

Досягнення цих успіхів стало можливим завдяки ударній праці кожного трудівника УВП, впровадженню у практику багатьох досвідів передовиків виробництва, ударників комуністичної праці, їх творчої думки, завдяки широко розгорнутому соціалістичному змаганню.

П'ЯТИРІЧКА, РІК ДРУГИЙ

ЛьВІВ. Впевнено розпочав другий рік п'ятирічки колектив Львівського УВП-2. З декади в декаду цехи і дільниці нарощували виробничий темп і це дало можливість успішно закінчити виробничі завдання січня.

Вже підсумки перших двох декад визначили передовиків соціалістичного змагання. Колектив текстильно-галантерейної дільниці знову, і в який вже раз, утримує першість у змаганні на підприємстві. За обсягом реалізації та виробництва валової продукції ця дільниця має найкращі показники, відповідно: 103,6, 103,6 і 102,5 процента.

Радісна звістка, про те що за підсумками соціалістичного змагання підприємств Товариства за IV квартал колективу Львівського УВП-2 присуджено третє місце, — надала нових сил і енергії у боротьбі за виконання державних завдань. Тут по праву гордяться іменами своїх старих кадрових робітників і робітниць, які вже десятки років беззмінно працюють на підприємстві і задають тон у соціалістичному змаганні.

Майже двадцять років працює на підприємстві Франко Климентійович Мартинюк, майстер «Золоті руки», трафаретник. Він працює вже в рахунок березня.

На дільниці, де виробляється скляна продукція, біля печей, що палахкотять сліпучими вогнями — понад десять років працює ударниця комуністичної праці Лідія Хартиновична Українчук. Продукція вона видає вже в рахунок травня, а Іван Васильович Білецький, майстер «Золоті руки», який працює на запарюванні полотна — в рахунок червня цього року.

Колектив Львівського УВП-2 у відповідь на заклик ворошиловградців — по продуктивності праці виконати п'ятирічку за чотири роки — широко розгорнув соціалістичне змагання.

Щодокадні показники роботи обговорюються в цехах і дільницях, ведеться точний облік випуску і реалізації продукції. Колектив поставив собі завдання достроково завершити квартальний план по всіх техніко-економічних показниках.

ЛУБНИ. Січень місяць, це місяць в організаційному відношенні для нас — чи не найважчий. Довелося «утрясати» стосунки з текстильниками, торговельниками, перебудовувати технологічні процеси у відповідності з затвердженим планом пошиву, займатися навчанням робітників. Проте, це не стало на заваді виробничникам нашого підприємства, які дали слово будь-що достроково завершити напружене завдання 1972 року, — заявив директор Лубенського УВП П. Т. Погребняк. Виконання січневого завдання з хорошими показниками це результат самовідданої праці колективу, більш раціональної організації виробництва, соціалістичного змагання, яке стало більш конкретним і охопило всіх працюючих.

Кращі раціоналізатори підприємства Володимир Дзюба, Михайло Сидоренко, Сергій Масленников приступили до виконання накреслених заходів, вже встановлено машину для промірювання тканин, закінчується виготовлення преса для лакування виробів, внесені часткові зміни в технологію виробів.

Особливо добре попрацювали в січні бригади комуністичної праці по пошиву ватних кофр, де бригадиром Ніна Чорногорська, колектив цеху по пошиттю курток, де майстром Олена Міхель, ці колективи значно перевищили встановлені завдання і мають сотні одиниць надпланових виробів.

Ще вагоміші здобутки мають окремі передовики виробництва. На Лубенському УВП десятки робітниць працюють в рахунок лютого — березня 1973 року. Серед них — Віра Недбайло, Ніна Терещенко, Таня Колесник, Василь Козловський та інші. Щозмінний виробіток кожного з цих товаришів — 130—135 процентів.

У колективі з кожним днем ширяться соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя з дня утворення Союзу РСР.



Ще з більшим трудовим піднесенням вступив колектив УВП в другий рік п'ятирічки. Про це говорить хоча б той факт, що план січня поточного року підприємство виконало з випередженням графіка на півтора дня.

Серед передових колективів підприємства виділяється швейна дільниця, де завершується випуск трикотажної білизни. Тут працює майже половина персоналу підприємства, а робітників-спеціалістів — 60 процентів.

Швейна дільниця одна з перших на УВП працює по бездефектному методу виготовлення виробів і здачі їх з першого пред'явлення. Нині її зобов'язання — 82 процента виробленої продукції здавати тільки першим сортом.

Треба зазначити, що в січні колектив швейників випускав щодня 7300—7400 штук виробів. Виконувати таке завдання було нелегко, бо робота в січні була пов'язана з рядом труднощів. Це, зокрема, зрушення в асортименті виробів,

збільшення випуску дитячих спортивних штанів на 75 процентів і впровадження пошиття білизни з нових (для нас) тканин. Довелось під час виконання доведеного завдання переносити устаткування з місця на місце, з ковчегу на інший, дещо переобладнувати його. Паралельно з цим багато робітниць з інших дільниць вчилися новій для них професії — швей.

Виняткову оперативність і старання у вирішенні цих проблем показали механіки-налад оджувальники дільниці А. І. Рочілко, Н. С. Горільчаний і Ю. Л. Атаманчук, майстер дільниці — інженер Л. Ф. Кошельник, бригадири В. Мазур, А. Красновська, Н. Нагорна, Н. Боса.

Дуже швидко перекваліфікувалися і здобули нові для себе професії Р. Шематюк, Л. Слободянюк, Г. Слободянюк, Н. Гриневська, П. Собилюк, Г. Лозовська, В. Ліфєрова, В. Волуйко та інші.

Продовження див. на 3 стор.

ВИБОРИ ПРОХОДЯТЬ УСПІШНО

Непередбачено суворий січень не завадив працівникам міжрайвідділів УТОГ Вінницької області виконати графік звітно-виборних зборів у первинних організаціях.

Успішно справилися з завданнями по проведенню звітів і виборів голови Козятинського і Могилів-Подільського МРВ В. Миколаєнко та В. Кримська. В подорожованих їм первинних організаціях звітно-виборні збори пройшли на високому рівні.

Члени товариства проявили велику активність. В середньому на зборах виступило до 25 процентів присутніх.

Особливу увагу при проведенні зборів було звернено на роз'яснення членам Товариства завдань, що стоять перед їх організаціями, на висунення до керівних органів здібних глухих.

В Ямполі учасники зборів дивилися концерт художньої самодіяльності, а в Крижополі глухі були присутніми на відкритті районного фестивалю художньої самодіяльності.

Успішне проведення першого етапу звітно-виборної кампанії є запорукою того, що облвідділ своєчасно і на належному рівні проведе звітно-виборні конференції в міжрайвідділах і на УВП.



Бібліотека Львівського Будинку культури УТОГ налічує понад 5 тисяч томів художньої, політичної та іншої літератури. Постійно користуються послугами бібліотеки 250 читачів.

На фото: вони найбільше прочитали книг з цієї бібліотеки. Зліва направо Зіна Салюк, Володимир Філь та Галина Град вибирають нові книги.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НАРОДНІ ДОЗОРЦІ

При Івано-Франківському учбово-виробничому підприємстві створена і працює група сприяння народному контролю. До її складу входять представники партійної, профспівкової та комсомольської організацій. Всього в групі налічується 34 чоловіки. Ось уже п'ятий рік головою групи народного контролю обирають т. Яциківську О. Ф.

Свою роботу група спрямовує на боротьбу за укріплення трудової дисципліни, за дотримання соціалістичної законності, веде боротьбу з бракоробами. 2—3 рази на місяць на підприємстві проводяться рейдові огляди якості продукції. Зразу ж після рейду його висновки обговорюються на бригадних зборах. Робітники знаходять нові шляхи для усунення дефектів у роботі, подають свої практичні поради по покращанню роботи на кожній з операцій. Особливо активну участь в обговоренні наслідків рейду беруть Е. Мазурик, Л. Вахремеева, М. Попко, І. Франківська, М. Мочерня та багато інших.

Члени групи народного контролю ведуть боротьбу за те, щоб продукція здавалася з першого пред'явлення, викликають в роботу і допомагають робітникам освою-

вати суміжні операції. Група працює і над тим, щоб раціонально використовувались залишки тканин.

На нашому підприємстві час від часу поповняється запас спеціальних лапок, шпильок, які закріплюються за бригадами. У промірному цеху встановлено додатковий стіл, на якому перемирюються тканини. На одному з конвеєрів (бригадир тов. Василенко В.) встановлено направляючі лапки. Всі ці заходи сприяли значному підвищенню продуктивності праці. Тепер кожен конвеєр (а їх на підприємстві п'ять) випускає 650—660 чоловічих сорочок в день.

Народні дозорці цікавляться й питаннями збереження соціалістичної власності. Так, група народного контролю допомогла виявити махінації заводу чого складом Романюка, справа на якого була передана слідчим органам і останній поніс заслужену кару.

Група народного контролю на нашому підприємстві буде і надалі продовжувати свою роботу в цьому напрямку і допомагати колективу виконувати свої державні зобов'язання.

Н. КОНВАЛЮК.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

«А якже насправді?»

22 січня цього року в газеті «Наше життя» під заголовком «А якже насправді!» була надрукована кореспонденція про недоліки в політико-виховній роботі у Черкаському Будинку культури.

Як повідомив редакцію голова Черкаського обласного відділу УТОГ т. Г. Кузуб, виступ газети обговорено на виробничій нараді працівників будинку культури з участю керівників обласного від-

ділу УТОГ. Виступ газети признано вірним, факти при перевірці підтвердились.

Виступ газети заслухано на засіданні президії облвідділу УТОГ. Для покращання політико-виховної і культурно-масової роботи в будинку культури керівництво будинку розробило план заходів на перший квартал. Подібні плани будуть розроблятися на кожний квартал.

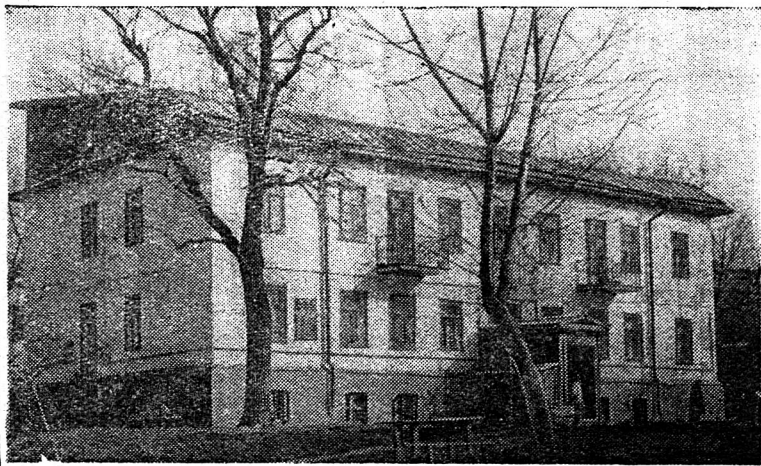
«Остеронь важливої справи»

Під таким заголовком в «Нашому житті» від 22 січня цього року була вміщена кореспонденція про недоліки в організації соціалістичного змагання на Дніпропетровському учбово-виробничому підприємстві.

Як повідомив редакцію директор УВП тов. Ільченко Д. Т. виступ «Нашого життя» обговорено на робітничих зборах підприємства. Критика визнана правильною.

Партійна організація, місцевий комітет разом з адміністрацією УВП вживають заходів для виправлення недоліків в організації соціалістичного змагання, зазначених в кореспонденції. Особливу увагу звернено на поліпшення організації індивідуального змагання трудящих. Вжито заходів по оформленню наочної агітації в цехах УВП.

ВУЛИЦЯ УЛЬЯНОВИХ



Коли їхати тролейбусом по Червоноармійській вулиці від площі Дзержинського до центру, то неподалику Палацу культури «Україна», серед висотних, сучасних, архітектурного стилю новобудов, зберігся двоповерховий будиночок під № 12. У ньому у 1903—1904 роках жили Дмитро Ілліч, Анна Іллінічна, Марія Іллінічна та Марія Олександрівна Ульянови. Всі вони за завданням Володимира Ілліча вели активну революційну боротьбу у більшовицькій групі Київського комітету РСДРП.

Щовесни у день народження Володимира Ілліча Леніна на вулиці відбувається традиційне свято — свято вулиці Ульянових.

На фото: будиночок, в якому жила сім'я Ульянових.

Сторінки біографій ветеранів

ВІХИ МУЖНОСТІ

ЮЗІВКА... Навряд чи знає хто тепер цю стару, стерту з карт і пам'яті людей назву. Для Марії Дмитрівни Радомської Юзівка важила дуже багато. Тут, біля старого металургійного заводу і шахти «Центральна» вона робила перші кроки.

Тяжкою була доля мешканців Юзівки. Цілий день шахтарі знаходились під землею, добуваючи вугілля, а ввечері їх брудні, стомлені тіла заповняли бараків, де не було нічого, крім дерев'яних нар; на них можна було відіспатися, поки не прийде зміна — одні нарі служили двом.

Маша була меншою в сім'ї юзівського кустаря-шевця — сім'ї, у якій разом з нею було дев'ять душ. Добре, що шахтарське взуття рвалося швидко — батькові вистачало роботи, щоб хоч з горем пополам прогодувати сім'ю.

Тут, у шахтарському селищі, влучно прозваному «собачівкою» серед злидених бараків і вбогих будиночків робітників металургійного заводу, що тулилися один до другого, минуло її дитинство. А потім був жовтень сімнадцятого року. Вихорі революції крутили голодну Юзівку. Щоб здобути собі право на працю, на краще життя, робітничий Донбас вступав в Червону гвардію. Погасли вогні печей, заростали травові відвали вийнятої з шахт породи. Сім'ї робітників жили тим, що вибирали з породи шматки вугілля, несли на базар, щоб якось вистачило на хліб.

В дев'ятнадцятому році ослаблену від голоду дівчину звали спийний тиф. Довго хворіла, а коли видужала, то вже не чула голосу матері — світ звуків вмер для неї назавжди.

Юзівка, революція, голод і жак років розрухи були першою значною віхою в житті Марії Дмитрівни... Вона пам'ятає, як в Юзівці на честь загиблих комунарів закладали сквер. Стомлені люди, що валилися від слабості, одержували на день одну миску супу. Але ніхто не кидав роботи, і весною несміливою зеленню завісилися дерева.

Глухонімих вона зустріла випадково: йшла по вулиці й враз

побачила, що люди «говорили» руками. Голова місцевого осередку глухонімих О. Москаленко залучив її до роботи невеликого клубу, влаштував працювати в швейну майстерню.

Може, так би все й залишилося, якби Марія не зустріла вчителя школи глухонімих Я. Радомського, що згодом став її чоловіком, якби не читала вона так багато книг. Справа знань, потяг до цікавої справи дали змогу стати їй вчителькою школи і завідувачкою клубом глухих в тій же Юзівці.

Минув деякий час і клуб глухих переселився в новий будинок на першій лінії. Живим пульсом билося життя в клубі. Художня самодіяльність, спорт, навчання, все це було відкрито для досі безправних людей.

Війна начисто зруйнувала світле життя. Разом з сім'єю Марія евакуювалася в Казахстан. Працювала в колгоспі. Ночами в'язала шкарпетки та рукавиці для бійців, а думками була там, дома.

До міста повернулася одразу після звільнення його. Ішли з вокзалу пішки, йшли і плакали... Руїни, руїни... Розплавлене скло і асфальт спеклися в колюче спотворене груддя. На вулиці Артема, колись найбільш нарядній, виціліли тільки два будинки. Снаряд зніс другий поверх клубу глухих, а перший був засипаний битою цеглою.

Було від чого опустити руки. Але тут, у повній мірі проявилася громадянська мужність Марії Дмитрівни і її талант організатора. Їй вдалося зібрати глухонімих і, заручившись допомогою міських організацій, вони в рекордно короткий час без копійки грошей відновили будинок клубу. Мабуть, день 7 листопада 1944 року був для глухих Донецька найрадіснішим днем — в цей день їх клуб знову гостинно відчинив свої двері. І для Марії він був радісним і залишився в її пам'яті, як ще одна віха...

У той час Марія Дмитрівна вже очолювала Донецький облвідділ УТОГ. І яка була робота! На зруйнованих підприємствах не знаходилося місця для глухих, в шахти їх не брали.

Якщо поруч друзі...

Це вже стало законом нашого радянського життя. Якщо людина потрапила в біду, то друзі, товариші по роботі не залишать її однією. Вони завжди придуть на допомогу в тяжкий для неї час.

Про високу людяність і душевну турботу будівників світлого завтра розповідають у своїх листах до редакції читачі «Нашого життя».

У 1950 році я втратила слух, пише Ольга Олександрівна Богуненко з м. Житомира. Важко розповісти, що зі мною творилося. Я не знала, як далі жити...

У важку для Ольги Олександрівни годину до неї прийшли на допомогу друзі. Вони познайомили жінку з нашим Товариством, влаштували працювати на Житомирське УВП. Тут О. О. Богуненко знайшла своє друге щастя, знову відчула, що вона потрібна людям.

Минав час. Ольга Олександрівна вийшла на заслужений відпочинок. Та про одинокую жінку не забули працівники Житомирського облвідділу УТОГ. Вони допомогли О. О. Богуненко одержати нову квартиру, не раз виділяли їй матеріальну допомогу, забезпечували путівками в будинок відпочинку.

«Ось за цю турботу хочу висловити свою вдячність», — завершує свого листа О. О. Богуненко. — Я розумію, що тільки завдяки піклуванню нашої Комуністичної партії і радянського уряду ми, глухі, користуємося такими правами».

Про турботу і піклування за людей, які втратили слух, пише в своєму листі до редакції Параска Юрківна Моторна з села Товате, що на Тернопільщині.

— Виходьте поки-що з становища своїми силами, — порадили Марії Дмитрівні в міськвиконкомі.

Своїми, то своїми... Це означає — ентузіазм і наполегливість. А їх не треба було позичати. Спочатку організували шевську майстерню, де навчали професії взуттєвника 12 чоловік глухих. А потім облвідділом були створені швейні майстерні в Горлівці та Артемівську.

Великою радістю для всіх було повернення Товариству будинку УВП і гуртожитку в Єнакієві. Відкриття панчішної майстерні в Жданові і фотоательє в Слов'янську. До речі, тепер з них вирости потужні спеціалізовані УВП, якими пишається Товариство.

Життя налагоджувалося. Але підірване тяжкою працею і злигоднями здоров'я Марії Дмитрівни не витримувало ритму роботи. Звільнившись з посади голови, вона переїхала у Ворошиловград до чоловіка. Хотілося відпочити, набратися сил. Але тільки приїхала в нове місто, як з головою окунулася в роботу місцевого клубу. Вона була потрібна людям і ще більше люди потрібні були їй.

У ті роки ЦП УТОГ налагоджувало роботу всіх облвідділів. Разом з чоловіком Марією Дмитрівною направили до Вінниці. Вже через два роки вона очолила в Вінниці облвідділ УТОГ. Але ще до цього їй знов довелося пройти те, що було в Донецьку.

В невеликій швейній майстерні у Вінниці було всього 12 старих ножних машин і 25 робітниць, які тулилися в темних і тісних кімнатках. Про клуб навіть не мріяли. Разом з місцевим активістом Н. Нагорною, Н. Туркевич, Л. Соничем та іншими Радомська домоглася реорганізації майстерні, приміщення під клуб. В історії Вінницької обласної організації ці роки записані як роки посиленого будівництва.

Розширялося виробництво на УВП, поруч з проспектом Коцюбинського виріс двоповерховий будинок ательє мод і будинок культури, гуртожиток УВП. За короткий час була проведена гігантська робота по обліку глухонімих області. Саме в ці роки були створені міжрайвідділи УТОГ в Козятині, в Гайсині, Могиліві-Подільському та Жмеринці...

Кажуть, молодість прекрасна. А хіба не прекрасне життя, недаремно прожити, хіба не прекрасна сніжна сивина наших ветеранів!

Добрим словом згадують Марію Дмитрівну і в Вінниці, і в рідному Донецьку, куди вона повернулася, вийшовши на пенсію. В день її шестидесятиріччя Донецький облвідділ нагородив Марію Дмитрівну цінним подарунком. Тепло відзначило її ювілей і Центральне правління УТОГ.

Але це тільки так говориться, що людина вийшла на пенсію. Для людей великої праці і великої душі такого поняття немає, вони вічно залишаються в строю. Марія Дмитрівна трудиться й нині. Вона член правління Донецького облвідділу і голова ради пенсіонерів при будинку культури. Свій досвід, мужнєм життям здобуту мудрість вона щиро передає молодим.

М. ВІННИЦЬКИЙ.

П'ЯТИРІЧКА, РІК ДРУГИЙ

Закінчення. Початок
див. на 1 стор.

В зв'язку із зміною технології пошиття тепер комплексно і комплексно шують і націнують, і платують білизну одні й ті ж трудівники. Одні й ті ж швей можуть виконувати операції при пошитті різних виробів. Ці нововведення в технологію виготовлення виробів значно підвищили продуктивність праці.

— Щоб не допускати втрат часу ми на протязі робочої зміни прагнемо не змінювати пошиття виробів, — говорить бригадир передової бригади Валентина Мазур. — Це виправдано. Якщо раніше наша бригада виконувала

зміни завдання на 115-118 процентів, то тепер — на 120-122 проценти (82-83 проценти виробів здаємо першим сортом, при плані 80 процентів).

Вироби вінницьких трикотажників надходять і на Вінничину, і на Чернігівщину, і на Житомирщину, і в Івано-Франківську область. І скрізь вони не залежуються на полицях магазинів. Покупець високо цінує їх якість. А це означає, що він дає високу оцінку праці всього колективу УВП. І в першу чергу — праці швей, серед яких п'ять майстрів «Золоті руки». Це — М. Колун, яка нагороджена орденом «Знак Пошани» за ударну працю при ви-

конанні восьмої п'ятирічки, це — М. Гопійчук, К. Кириленко, Н. Свящук, Н. Боса. Тут же, на швейній дільниці, трудиться переможниця соціалістичного змагання УРСР 1971 року, ударниця комуністичної праці Л. Грищенко, і з нею ще 38 ударників комуністичної праці. Тут трудиться бригада комуністичної праці, якою керує Н. Нагорна, тут кують славу своєму підприємству й інші бригади, які борються за звання «Колектив комуністичної праці». Їх девіз: «П'ятирічку — за чотири роки».

І. ШАПЕЕВ,

інженер-нормувальник Вінницького УВП.

З ПЕРЕВИКОНАННЯМ

Н О Р М

З відрадними трудовими успіхами завершив перший місяць нинішнього року колектив Дніпродзержинського учбово-виробничого підприємства. План по реалізації продукції підприємство виконало на 102,1 процента. У цьому досягненні є вагомий внесок і трудівників метизного цеху, який очолює.

Другий рік нинішньої п'ятирічки колектив цеху розпочав ударною працею. Вже в перший день роботи метизники успішно справилися з виробничим завданням і відвантажили споживачам першу партію готової продукції. В наступні дні колектив цеху почав

видавати понадпланову продукцію. Темпи її випуску зростають. Тепер, в середньому за день, цех додатково видає понад встановлене завдання на 2—2,5 тонни цвяхів більше.

Запорукою ритмічної роботи цеху і випуску понадпланової продукції є здруженість колективу, його високе трудове піднесення.

Основне ядро робітників працює в цеху вже по 20—25 років. Великий досвід дає їм можливість домагатися високої віддачі в експлуатації устаткування. Так, волочильник Ф. Сторчак, працюючи на найскладнішому стані шестирезового волочіння, систематично виконує змінні норми виробітку на 140 процентів.

По півтори норми змінного завдання виконують також волочильники М. Бережний, П. Цекот, травильник Н. Коваленко та інші. Обслуговуючи по шість автоматів, що випускають цвяхи, робітники А. Новодон, В. Калашник, А. Білоус та інші систематично виконують виробничі завдання на 135—140 процентів.

Безперервну роботу обладнання цеху забезпечують слюсарі-наладжувальники О. Кеда та В. Горб.

Розгорнувши соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя з дня утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік, колектив трудівників взяв зобов'язання: річний план по випуску цвяхів та гвинтів виконати до 25 грудня.

Колектив цеху дружний і згуртований, і свого слова дотримує з честю.

К. ЗАДОРЖНИЙ,

начальник метизного цеху
Дніпродзержинського УВП.

РОВНО. Січневе завдання по виробництву мебелів виконано на 100 процентів. З нового року у серійне виробництво запущено новий вид продукції — диван-ліжко «Ладога».

Перша декада лютого визначила передовиків у соціалістичному змаганні — це бригада складальників кухонних буфетів, яку очолює бригадир Василь Миколаєвський.

У другому році п'ятирічки колектив Ровенського учбово-виробничого підприємства має освоїти ще один новий вид продукції — буфет артикулу 60—69У. Зараз ідуть підготовчі роботи по його освоєнню. До повної завершеності і пуску у виробництво цього буфета не все ще готове. В якійсь мірі остаточне вирішення цього питання затримується: не в'ясаєно порядок постачання петель 215—216.

Колектив мебелівників з кожним днем нарощує виробничі темпи. В цехах і дільницях широко розгорнуте соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя з дня утворення Союзу РСР, шириться рух за комуністичну працю.

На підприємстві є немало робітників і робітниць, які йдуть у виконанні норм із значним випередженням графіка. Серед них — верстатник Володимир Матвійчук, шліфувальниця Марія Куликович, фарбувальниця Катерина Матвійчук та інші.



на нові творчі успіхи по виконанні завдань другого року п'ятирічки.

На підприємстві успішно виконується виробничі програми лютого. Колектив Донецького учбово-виробничого підприємства готує нові трудові подарунки на честь 50-річчя з дня утворення

Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

На фото: ударниця комуністичної праці, слюсар-складальниця електроарматурного цеху Донецького УВП Алла Ткаченко перевіряє на стенді магнітні пускачі. Фото В. ЯКУБЕНКА.

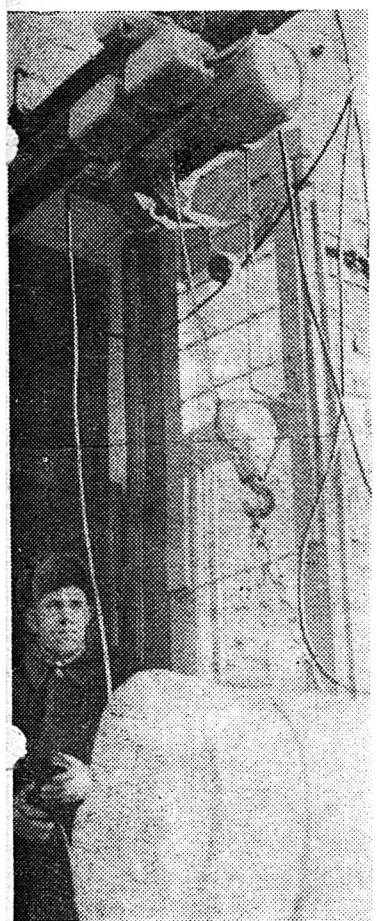
майстрів Володимира Плахотнюка та Валерія Костирко виконати успішно.

ОДЕСА. Мебеліники Одеського учбово-виробничого підприємства № 1 поряд з виконанням виробничої програми другого року п'ятирічки не залишають вести роботи по реконструкції підприємства. Останнім часом тут введено до ладу фарбувальний цех, встановлена лаконоливна машина, введена в експлуатацію сушильня.

Встановлений десятиповерховий гідралічний прес для склеювання фанери працює бездоганно. Тепер підприємство одержує промисловий пар від районної котельні, яка підключена до підприємства, а це значно покращило умови роботи, підвищило продуктивність праці та якість продукції.

Поряд із випуском книжкових шаф та столів на підприємстві освоюють нові види цієї продукції підвищеної якості з високим класом полірування.

У соціалістичному змаганні серед цехів підприємства першість — за бригадою складальників, яку очолює бригадир Я. Кравець.



На Львівському учбово-виробничому підприємстві № 1 дбають про малу механізацію.

На фото: механізація вантажорозвантажувальних робіт на підприємстві.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Недавно траса столичного метрополітена подовжилась на чотири з лишком кілометра. До одинадцяти діючих станцій додалось ще три — «Жовтнева», «Нивки», «Святошино». Нова ділянка пролягла через індустріальний Жовтневий район міста і з'єднала з центром міста житловий масив Нивки та два великих заводи — авіаційний і «Червоний екскаватор».

Київське метро, за визнанням спеціалістів, — одне з кращих у світі. Його творці ставили перед собою мету спорудити не лише першокласну транспортну магістраль, а й ввести новий мазок в архітектуру дрезного міста. Станції являють собою світлі зали, оздоблені мармуром, гранітом, майолікою, керамікою, кольоровим склом і бронзою, скульптурами, барельєфами, художнім литвом.

Нові станції відрізняються від своїх попередниць. І різниця ця полягає перш за все у тому, що жодна з них не має наземного вестибюля. Пасажири потрапля-

Нові траси Київського метро

ють до блакитних експресів через систему підземних переходів з будь-якого боку вулиці. Лише одна «Жовтнева» — має невеличкий ескалатор. Споруджувались усі три станції, як і більша частина нової траси, відкритим способом і зроблені з однакових залізобетонних конструкцій.

Яким же чином за таких умов кожній станції надано свого неповторного вигляду? Заходимо до «Жовтневої». Червоні гранітні плити в поєднанні з сріблястим тоном колон, витонченими ребристими світільниками створюють враження святковості і водночас легкості, простору. Мармуровий торець увінчує барельєф В. І. Ле-

ній, що здається, ніби знаходиться не під землею, а в зеленій діброві.

Усіма кольорами вирає і «Святошино». Ця, нині кінцева станція, має виходи не тільки до заводів авіаційного та «Червоний екскаватор», але й на платформи приміської залізнички Тетерівського напрямку. Тут пасажири роблять тепер пересадку з електрички в експрес метро і навпаки. Це дуже зручно для багатьох тисяч трудівників, котрі працюють на підприємствах і будовах Києва, а живуть далеко за його межами.

Загальна довжина Київського метрополітену досягає зараз 19 кілометрів. Але мине кілька років, і ця цифра значно зросте. Адже київські метробудівці, прожива-

ючи крізь земні надра в бік Святошина, одночасно розпочали будівництво другої черги метро, яка зв'яже з центром один з найстаріших районів — Подільський. Уже споруджено вертикальні робочі стволи, проведено великі підготовчі роботи для прокладання тунелів.

У недалекому майбутньому нова лінія перетне місто з північного сходу на південний захід від одного з найбільших у Києві житлових масивів — Оболоні, забудова якого тільки починається. до Виставки передового досвіду в народному господарстві УРСР. Довжина цієї лінії становитиме майже 20 кілометрів.

У перспективі розвитку столиці планується і третя лінія — Сирецько—Печерська. Вона перетне міс-

то з північного заходу на південний схід через центр

Київський метрополітен — справді всенародна будова. В його створенні беруть участь сотні підприємств Радянського Союзу. Так, з Чувашії, Уралу і Закарпаття сюди доставляються ешелони з лісом. Баку надсилає бітум, машинобудівники ленінградського заводу імені Котлярова і Петровського заводу Московської області виготовили ескалатори. Десятки тисяч тонн цементу найвищих марок надійшло із Здобубового, метал — з Криворіжжя, глазуровані плитки — з Львова, граніт — з житомирських кар'єрів.

М. ПЕТРЕНКО.

НАШЕ
ЖИТТЯ

12 лютого 1972 р.

БІЛОРУСЬ МОЯ, БІЛОРУСЬ

На честь 50-річчя утворення Союзу РСР Чернівецький обласний Будинок культури глухих запланував у цьому році про ведення циклу вечорів, присвячених братнім республікам, що живуть єдиною дружною сім'єю.

З успіхом вже пройшов один з таких вечорів під назвою «Білорусь моя, Білорусь».

Зал святково прибраний, на сцені два прапори — Білоруської РСР і Радянського Союзу. В центрі герб БРСР.

Вечір розпочався короткою історико-географічною інформацією, яку зробила вчителька вечірньої школи глухих В. К. Іполитова. Вона розповіла про те, коли й як утворилася Білорусія, коли ввійшла вона до складу союзних республік. Потім присутні проглянули документальні фільми, які

розповіли про вчорашній і сьогоднішній день братньої Білорусії.

Гостем вечора була колишня партизанка М. І. Колбасіна, яка разом зі своїм чоловіком діяла в партизанських лісах Білорусії під час Великої Вітчизняної війни.

Вона розповіла про дружбу людей різних національностей, що пліч-о-пліч стояли на смерть в боротьбі за звільнення Білорусії від німецько-фашистських окупантів. Про це свідчать також багаточисленні листи і фотознімки, які Марія Іванівна охоче запропонувала увазі присутніх.

Вечір закінчився життєствердуючою мінімальною місеною Білоруського композитора Каламановського «Я люблю тебе, життя».

А. МІЛЬХІКЕР,
художній керівник будинку культури.

РОВЕСНИКУ

На сыновей порой мы смотрим
косо,
Примериваем к юности своей:
Не так живут, Не так!
Молокососы!..
А молодости нынешней видней.

У молодых извечное
стремление,
Извечный поиск. Жить спешат
они,
И им мечты, любовь
и вдохновение
Нужны не чьи-то — новые,
свои.

Не так все просто. Станем ли
лукавить —
Чего ворчим мы и ночей
не спим? —
Боишься вверить юным знамя
славы, —
А только им его передадим!

А зря боимся. Быть пришлось
во Львове
На Холме Славы мне
в вечерний час:
Там у могилы Кузнецова
Своей Отчизне молодость
клялась.

Она клялась в торжественной
печали
Своею жизнью, памятью
бойцов...
И вспомни, друг: мы так же
присягали
В года былые памяти отцов.

Ах, молодость! Она
невозвратима...

Давай, мой друг, сквозь
полюмя и дым
Глазами павших наших
побратимов
На сыновей подростков
поглядим.

Идут солдаты строем
из тумана,
Все звонче шаг — и лет упала
мгла;
С гранитных плит Мамаева
кургана
На время наша молодость
сошла.

Они глядят свободно
и открыто
И нет в их лицах горечи и зла;
Они затем и сделались
гранитом,
Чтоб вольно ныне молодость
цвела.

Так если что — судить не
будем строго,
Пусть будет нам та истина
ясней;
У молодых всегда своя дорога,
Ведь им самим идти вперед
по ней.

Извечно так. И станем
ли лукавить:
Сердась на них, в душе мы
верим им,
И долгий труд, и знамя нашей
славы
В урочный час мы им
передадим.

Н. НЫРОВ.

Подивіться цей фільм

ЧОРТОВА ДЮЖИНА

Кінець XVIII століття. На невеликому майдані навпроти костелу йде продаж з торгів закріпаченої сім'ї. Аукціоніст оголошує про продаж «товару»: старого пасічника, його маленького сина і «файної дівки-солов'я».

Товстий поміщик і кумедний австрієць Зіг домовились купити і розділити між собою всю родину. Австрієць просить залишити йому дівчину. Зіг та його компаньйон ділять подушні цидульки, які раптом вирвав з їх рук і пошматував Максим Заруба — студент, що

тільки-но одержав диплом і разом з козаком Балабаном споглядав цю ганебну сцену купівлі-продажу. Гер Зіг вимагає пояснень, та у відповідь Максим дістає шаблю і починається бій...

Така сюжетна зав'язка кольорового широкоформатного фільму «Чортова дюжина», поставленого Одеською кіностудією.

На екрані діють наші предки — запорізькі козаки, які мужньо боролися за свою незалежність від царського режиму Катерини II. Тринадцять козаків, щирих і воле-

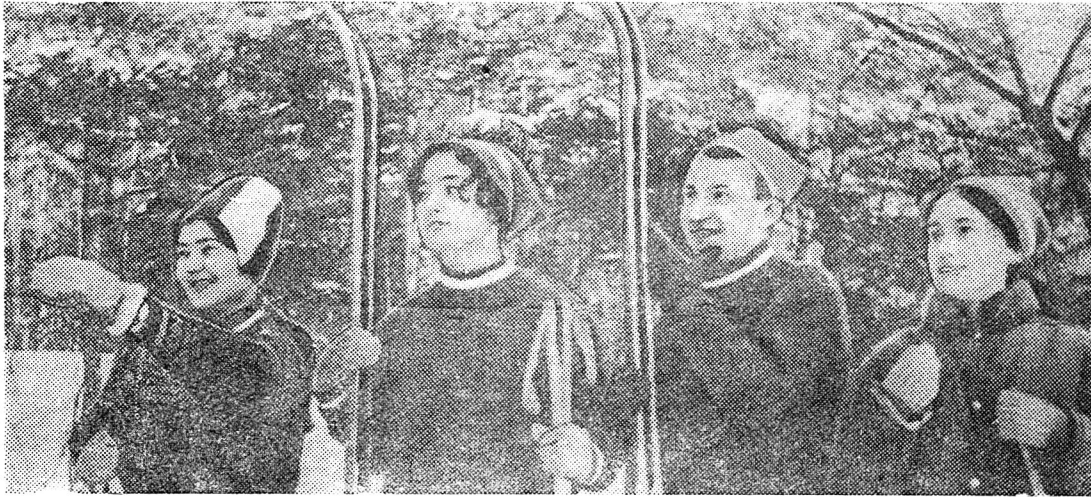


СВЯТО ЗИМИ У ЛЬВОВІ

Вже традиційним стало свято зими у Львові. Цього року його довго чекали, не було снігу. Нарешті, зима накинута на місто срібні шати, а морози дали себе знати. Минулої неділі весело й організовано провели свято зими львів'яни. Катання з гірок на санках, лижні прогулянки, жарти і ігри створювали бадьорий настрій його учасникам.

Організаторами свята зими були і працівники Львівського обласного УТОГ та Будинку культури.

О. ОЛЕКСАНДРЕНКО.



Нещодавно група робітників і робітниць Львівських учбово-виробничих підприємств в кількості 35 чоловік вранці виїхали автобусом у гірське селище Славське, яке знаходиться від Львова за сто з лишнім кілометрів. Лижники цілий день провели в горах і в той же день повернулись до міста.

Такі прогулянки тут організовуються часто.

На фото: група лижників Львівських УВП перед поїздкою в Карпати.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Шайбу, шайбу...

У цьому році зима владно спустилася з високих Карпатських гір у парки і вулиці старовинного Львова. Сніговий покрив, сталий мороз, від якого аж рум'яніють щокі — чи не найбільша утіха для любителів лиж та ковзанів.

На цих знімках зафіксовано момент товариської зустрічі по хокею з шайбою між молодими виробничниками і старшокласни-

ками львівської школи-інтернату для глухих дітей. Гра йшла з перемінним успіхом, шайба влітала у ворота обох команд і закінчилася перемогою вихованців школи.

Колишні випускники — часті гості учнів і на спортивних майданчиках завжди міряються між собою у спортивній вправності з волейболом, шахів тощо.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.



На швидкій лижні

Вінницький обком профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств провів традиційні лижні гонки. Великого успіху в цих змаганнях домоглися глухі лижники.

Команда обласного УТОГ у складі Д. Крикливого, В. Гладких, І. Рильського та дівчат К. Валуйко, М. Ковтун в дводенній боротьбі на лижні завоювали друге місце серед одинадцяти колективів, пропустивши вперед тільки найсильнішу команду будівельного технікуму.

Команда УТОГ нагороджена дипломом і вимпелом обкому профспілки.

Республіканські змагання лижників

18 лютого у Житомирі відбудуться особисті республіканські змагання з лижних гонок.

У змаганнях візьмуть участь спортсмени десяти обласних спортивних федерацій УТОГ: Вінницької, Житомирської, Київської, Львівської, Полтавської, Івано-Франківської, Сумської, Харківської, Чернігівської, Тернопільської.

Змагання відбудуться за програмою:

I день — гонки: чоловіки — 10 кілометрів, жінки — 3 кілометри.

II день — гонки: чоловіки — 15 кілометрів, жінки — 5 кілометрів.

III день — естафета: чоловіки 4x5 кілометрів, жінки 3x3 кілометри.

У змаганнях може взяти участь необмежена кількість спортсменів при умові наявності у чоловіків II спортивного розряду, у жінок — III-го.

В. РЯБЧУК.

Як вчаться ваші діти?

У конторі Бродівського учбово-виробничого підприємства висить художньо оформлена стіннівка «Голос школи». Організована з ініціативи вчительки місцевої восьмичасної школи № 3 Марії Василівни Поліщук вона приносить трудівникам велику користь. На розграфлений стінці, по закінченні кожної чверті навчального року, Марія Василівна вже п'ятий рік власноручно вписує відмітки про навчання, успішність та поведінку 29 учнів — від пер-

шокласників до восьмикласників, батьки яких трудяться тут.

В обідню перерву чи по закінченні робочого дня сюди часто заглядають виробничники: одні — щоб втішитися успіхами, другі — пожуритися невдачами своїх дітей, а треті просто — з цікавості. Найкращі оцінки за першу половину 1971—72 навчального року мають Лія Костишина, Оксана Табала, Галя Яшук та інші.

С. ЛУКІЯН.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: 252005 м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зак. 186—5000. 72 р.



На фото: кадр із кінофільму «Чортова дюжина».